

DANSK

- inspiration til rusmiddelfagligt indhold i dansk

Øvelse

Ud fra novellerne eller debatindlægget skiv dit eget indspark i artikel, digt eller novelle form omkring hash.

"Et kærlighedstrip"

(Novelle af Alberte Fage-Lorenzen, 1.m, Mulernes Legatskole. Vinder af KultuRus' novellekonkurrence 2018)

"Du er den første, jeg tænker på, når jeg vågner. Og den sidste, jeg tænker på, før jeg sover. Du er en del af min hverdag. Min rutine. Du ligger i sengen ved siden af mig. Du ligger på siden ligesom mig. Så man dig oppefra, ville du bare ligne en linje tegnet med en tyk sprittusch. En linje med kurver placeret på en måde, der klæder dig. Linjen, jeg har set så mange gange på, men aldrig bliver træt af. Den linje er dig. Dig og al den kærlighed og glæde du giver mig. Du ser smuk ud. Det gør du hver eneste dag. Jeg må indrømme, at første gang jeg mødte dig, gjorde du mig lidt nervøs. Jeg dufter til dig. Én indånding. Sådan kan jeg bedst lide det. Det er næsten som om jeg kan smage dig bagerst i gane. Det føles dejligt at vide, at du er min. Jeg kan ikke klare mig uden dig, og jeg kan godt lide tanken om, at du heller ikke kan fungere uden mig. Nå, men dér ligger du så ved siden af mig. Du bevæger dig ikke. I hvert fald ikke indtil jeg strækker min arm mod loftet og lader min hånd falde ned på lagnet. Så flyver du op, som om du ikke vejede mere end støv. Ikke fordi du bliver bange, men fordi det var det, der skulle til for at få dagen i gang. Jeg rejser mig op et godt stykke tid efter dig, men alligevel er jeg den første til at gå ud af værelset. Jeg bevæger mig ned ad gangen. Hen over gulvet der knirker. Gulvet der skaller af og giver splinter i fødderne, hvis man ikke løfter dem nok, når man går. Et gulv, der skulle have været skiftet ud og lakeret for mange måneder siden. Du er det første jeg lægger mærke til, da jeg træder ind i køkkenet. Du sidder tålmodigt på køkkenbordet og venter på mig. Når du sidder der og stråler i morgensollyset, bliver jeg mindet om vores tid sammen. Vores op- og nedture. Alle de gange fremmede og bekendte har sagt til mig, at du ikke er én de ville være i selskab med. Alle de gange jeg har ignoreret, hvad fremmede og bekendte har sagt. Men mest af alt minder du mig om sne. Ikke sneen man tvinger sig selv ud i for at bilde sig selv ind, at man har nydt Danmarks vintervej. Ikke den sne. Du minder mig om sneen, man i virkeligheden kun har set på film. Den, der skærer i øjnene, hvis man ikke kniber dem lidt sammen. Den, der endnu ikke er blevet trådt mørkegrå af børn. Den slags sne er du.

Havregrynsskålen i min hånd skulper, da jeg falder ned i lænestolen. Fjernsynet foran mig skifter mellem snevej og et eller andet program, jeg mener er irrelevant. Lyden er skruet op, men jeg hører ikke noget. Jeg vælger at lade være. Det eneste jeg fokuserer på er dig. Du siger ikke noget. Du sidder indpakket på kanten af sofabordet. Det er som om, du prøver at beskytte dig selv mod omverdenen. Der er gået over en time, siden jeg stod op. Det ved jeg, der er. Jeg kan nemlig ikke huske, hvordan du, med din duft og følelse, påvirkede mig, da vi lå i sengen. Jeg længes efter dig. Jeg savner dig, selvom du sidder lige overfor mig. Jeg længes efter den måde, du rører mig. Den måde jeg kan mærke, vi bindes sammen til én. Jeg hælder dig ud af posen, ned på bordet. Sne. Finder gavekortet frem, der udløb for mange år siden og lader min hånd føre. Kortet glider langs din krop. Det former

dig, til den linje du er. Den linje du skal være. Den linje jeg elsker. Jeg læner mig frem mod dig, helt ned til bordet. Én inhalering gennem det ene næsebor. Nu begynder det igen. Et kærlighedstrip.”

Hvad nytter det? De fatter jo alligevel ikke en skid! De siger, at de gør det, fordi de elsker mig, men jeg er jo ikke dum. Altså hvad fanden regner de med? At det vil gøre det nemmere for mig, at de smider mig ud? Og hvad ville det her brev dog hjælpe? Vil de mon forstå mig bedre? Jeg håber det. Jeg har nu prøvet at få det skrevet ned, så de måske kan forstå mig. Få dem helt ind i min hjerne. Min kokainfyldte hjerne.

Jeg er 17 år og har været afhængig i et års tid nu. Siden jeg var 16. Faktisk tog jeg allerede den første bane, da jeg var 14. Det var nogle drenge, der var noget ældre end mig, der præsenterede mig for tryllepulveret. De var nok sådan 17-18 år, og de skulle lige teste, hvor meget de kunne få mig til. Jeg husker det meget svagt, men jeg havde en følelse af en hel vild form for lykke samtidig med, at jeg var virkelig bange. Jeg var trods alt kun 14 år. Kokainen gør mig meget høj i en kort periode, men lige bagefter sker det stik modsatte – jeg bliver dybt deprimeret, irritabel og har bare trang til mere stof. Det er ofte, når jeg er i pressede situationer, at jeg får trangen. Det er der, jeg behøver fixet. For at komme lidt væk fra hele virkeligheden. Jeg kunne slet ikke forestille mig et liv uden. Da det var værst med min afhængighed, hverken sov eller spiste jeg ordentligt.

Jeg lyver også for mine forældre. Jeg låner penge af dem. Uden at spørge dem. Uden at give dem tilbage. Og nu sidder jeg så her foran dem. De kigger begge to på mig med bekymrende øjne. Min far ser mere ked ud af det, end min mor gør. Hun ser mere skuffet ud. Det ved jeg også, hun er.

Det er nu, jeg skal overrække dem brevet. Jeg har gjort mig meget umage for, at sætte dem så godt ind i hvordan det fungerer, og jeg synes selv, at det er blevet ret godt. Jeg har nemlig skrevet et brev til kokainen. Så de kan fornemme min kærlighed til det forpulede pulver.

”En trofast følgesvend”

(Novelle af Victoria Otto Nymand, 1.Y, Sct. Knuds Gymnasium. Vandt 2. pladsen i KultuRus’ novellekonkurrence 2018)

”Hej, hvad kan jeg hjælpe med?” fremfører en imbecil teenager skingeret på kommando fra stillingens oplæring, ordene har for hende inden mening, og i hvert fald ikke en hun på nogen måde formår at begribe. ”Jeres billigste vodka, tak” svarer jeg i en tone, svarende til hendes. ”Har du id?” Hun holder tonen, men denne gang uden toppen af den syntetiske livlighed. Id, noget man gør alt for at få, indtil man får det, og det med et mister al sin værdi. Jeg kaster kortet op på disken og går videre til at placere kortet i maskinen og taste koden. Med flasken i tasken, stadig uåbnet, tager jeg hjem.

På mit værelse pakker jeg en rygsæk, med min nyerhvervede vodka i bunden. ”Bank bank” ”Hvor skal du hen?” siger min mor med en tydelig urolighed. ”Jeg føler, at jeg har brug for et skift i mine omgivelser,” forklarer jeg. ”Jeg kunne da ikke være mere enig. Det er en skøn idé, skat” siger hun muntert. ”Jeg har brug for en komplet ændring i mine omgivelser, ikke kun de materielle” forklarer jeg så. Vi fortsætter lidt frem og tilbage i noget tid, til jeg fortæller hende, at jeg tager op i sommerhuset og bliver der for en tid.

I bussen, finder jeg den vodkafyldte, lyserøde drikkedunk frem. Stille og roligt bliver omverden dæmpet.

Sommerhuset ligner sig selv, i den forstand at det aldrig ligner sig selv. Vores sommerhus er aldrig det samme, for vi er aldrig de samme. Jeg har været her, siden jeg kan huske, men ikke to ture har været ens. Denne tur bliver næppe en undtagelse. Diende min lyserøde drikkedunk, bevæger jeg mig flydende fra rum til rum, minde til minde, indtil jeg indfinder mig på sofaen med en tom drikkedunk.

Alt dunker, og min mund skriger efter vand. Jeg rejser mig, men endnu en gang overvældet af verden, griber jeg ud efter et glas, hvori jeg først hælder op til "en lille en", og derefter kommer isterninger i en substantiel mængde vodka. Ikke længe efter er verden til at holde ud igen. Jeg er flydende men fast, og uden bekymringer men til stede. Til stede. Hvor? Jeg kigger rundt i rummet. Her er tomt, selv de flasker, der fylder det hele, er tomme. Det har været så anderledes engang.

Det er en dejlig sommermorgen i starten af juli måned, og vejret er vidunderligt. Jeg hopper ud af sengen, ifører mig morgenkåbe og hjemmesko, og bevæger mig ud i køkkenet. "God morgen, søde mor!" Jeg giver mig til at lave morgenmad. "Sikke en nydelig dag" siger hun over avisen. "Ja, det er godt nok skønt," svarer jeg, efterfulgt af den sædvanlige konversation om dagens planer og dagens verdenssituation. Med den færdige morgenmad, sammensat af æg, pandekager, stegte grøntsager og frugt sætter jeg mig hen til bordet. "Mmm! Du er altså yderst formidabel til at kokkerere, skat," siger hun, nu allerede halvvejs igennem sin servering. "Jamen tak" svarer jeg, inden vi vender tilbage til vores konventionelle diskurs.

Det hele bliver gråt og jeg er tilbage, og mere end trængende efter en genopfyldning.

"Pliing" Jeg kigger på min mobil. Sarah: "Hey, hvad laver du?" Med et breder der sig en glædelig følelse i mig. Jeg skynder mig at invitere hende herover, så vi kan snakke om sommerferiens eventyr. Heldigvis står hun allerede ude foran havelågen, iført sin skønne røde bikini. Vores højlydte sludrend om alt og intet, naive fremtidsplaner og Johnas og Anton fylder min baghave.

Med et vågner jeg, gennemblødt af sved og fuldstændig grædefærdig. Klokken er 4.56. Jeg kan ikke sove, og jeg kan ikke rejse mig. Jeg kan ikke noget. Så begynder jeg at skrike. Jeg ved ikke helt hvorfor, det føles bare, som det eneste der er at gøre lige nu.

Alt er som det plejer. Jeg kigger ud af vinduet, umådeligt overvældende håb. Fuglene der håbefuldt synger for at få sig en mage. Træer, buske, blomster og græs i deres nærmest neon skinnende bombastiske farveskær. Alle dansende i vindens milde, idylliske brise. Alle håbefulde for at dette vil vare evigt. Alle ligesom mig, den gang.

"Ring, ring", min mobil. Min mor ringer endnu en gang, men jeg kan ikke høre hende. Jeg kan ikke høre hendes stemme, som den lød, da hun fortalte mig det, igen.

Jeg er i gang med af skylle shampooen ud, da min mor braser ind ad døren. "Emma! Tag et håndklæde og kom ud i køkkenet" siger hun hektisk. Jeg har aldrig set hende sådan før, så oprørt og forvirret. Jeg skynder mig at få den sidste shampoo ud af håret, tager et håndklæde om mig og går dryppende ud i køkkenet, hvor min mor sidder med telefonen foran sig. Mine tanker kører rundt, hvem har ringet, hvad har de sagt. Jeg forstår ikke, hvad der er sket, eller hvad der kommer til at ske.

Hun ringer igen. Og en gang til. Jeg rækker mig efter flasken på natbordet, men den er tom. Endnu en gang ringer min mobil. "Hej mor", siger jeg lavmælt. "Årh skat, jeg er så glad for at høre din stemme igen!" svarer hun først overrasket. Vi snakker længe. Hun vil have mig hjem igen. "Jeg kan ikke også miste min datter, og Susan savner dig også" siger hun varsomt. Vi lægger på med en plan for min hjemkomst.

I min rygsæk kommer jeg de tomme alkoholflasker, hvorefter jeg er ude af døren på vej til kiosken. Men i dag tager jeg en anden vej. Jeg cykler forbi kirkegården.

"Emma... Susan har lige ringet." Hun begynder at græde. "Mor! Hvad er der sket." Jeg har hævet stemmen. "På vej hjem herfra... Bilisten var uopmærksom... Jeg er så utroligt ked af det!" kæmper hun sig igennem sætningen. Jeg er lamslået. Det kan ikke være rigtigt. Det er en syg joke, en virkelig syg joke. Hun kommer rundt om bordet for at kramme mig, men jeg rejser mig hurtigt. "Du lyver! Det kan ikke passe, jeg har jo lige set hende! Hun kan ikke bare være væk!" råber jeg i rendyrket vrede, inden jeg falder sammen på gulvet, skrigende, og lader min mor nærme sig, for til sidst holde om mig.

Foran mig står den, stenen. "Sarah Sarrason. Vores alles elskede søster, datter og veninde." I et kort øjeblik er alt stille. Så ser jeg hende, hendes fantastiske smil. Hun smiler til mig og jeg smiler igen.

"Vandfald"

(Novelle af Ida Nonnemann, 2.N, Mulernes Legatskole. Vandt 3. plads i KultuRus' novellekonkurrence 2018)

Mine nylonstrømper er løbet. Trådene, der ikke vil kendes ved hinanden, bevæger sig længere og længere væk. Revnen, der startede på det blege skinneben, ender nu først, hvor lårmusklen begynder. Jeg låser mobilen op. 17.04 31. januar 2017 lyser op. I baggrunden er Klara, som er i fuld gang med at rutsje ned ad en alt for lille, gul rutsjebane. Hendes hvide tænder griner. Jeg kommer i tanke om tiden og skynder mig at gøre mine ben fri fra strømperne.

"Klara?? Har du et par ekstra nylonstrømper?"

Lyden bevæger sig gennem det pastelfarvede værelse og ud gennem den lille entre til køkkenet, hvor Klara er i gang med at tage de kolde drikke med 4,6% alkohol ud fra køleskabet.

”Jeg kigger lige” kommer rungende tilbage i min øregang og videre ind i nervesystemet, som allerede er i gang med at sende næste besked ud til kroppen. Kom i gang. Mine hænder bevæger sig i takt til musikken, samtidig med at håret bliver perfekt til i aften. I aften. Hvor har jeg ventet på i aften. De sorte stiletter sætter prikken over i’et og løfter mig 6 centimeter op i højden, så jeg er akkurat på højde med Klara. Jeg tager den lange mørkegrå frakke udover min glitrende sorte kjole. Kigger mig i spejlet i gangen. Kunne i aften blive meget bedre? Jeg går ud til Klara, som er i gang med at koble sin mobil fra højttaleren i køkkenet.

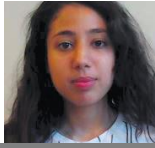
”Er du klar?”, spørger jeg, samtidig med jeg åbner den sukkerholdige drik. Det er meningen, den skal smage af passionsfrugt, men erstatningerne for den rigtige vare lever ikke rigtig op til det.

”Ja for fanden. Det bliver virkelig fedt! Skal vi komme af sted?”.

Klara smækker døren og låser. Vi bevæger os ned fra fjerde etage og ud i den mørke aften. Gaden er fyldt med folk, som har det ligesom Klara og jeg. I aften bliver en fest. Vi skal mødes med Cecilie ved bussen. Hun står og venter på os. Hendes krøller blaftrer i den kolde vintervind, samtidig med hendes smilehuller bliver tydeligere og tydeligere.

”Er vi klar eller hvad??” råber hun, mens hun hujer og hopper rundt om sig selv. Hun er i hvert fald klar. Bussen kommer listende ind i vejkanten og samler os op. Det tager et stykke tid, før vi er helt ude, hvor hverken mobilen eller vi kan navigere, hvor vi er. Cecilie hiver en flaske op fra sin taske. Hun tager selv en slurk af den gennemsigtige væske og sender den videre til Klara.

Debatindlæg fra KultuRus' skrivekonkurrence 2016

**ELEV I 1.P PÅ MULERNES
LEGATSKOLE I ODENSE**
NORA CHOUJAA GOUDIRA

Alkohol.

Hvorfor skal der altid være rusmidler til fester?

Det var klokken 16, så vidt jeg husker. Jeg befandt mig sammen med en gruppe venner på en cafe. Det var en kedelig dag, og vi snakkede om at finde på noget spændende at lave. En af mine tætte veninder snakkede om, at hun havde lyst til at feste, så en af de andre piger sagde, at hun kunne godt holde noget hjemme. Hun spurgte min ven og mig, om vi drak, og jeg svarede med et nej, jeg er muslim. Hendes svar med det samme var: "Så det giver ikke nogen mening, at jeg inviterer jer." Der var ikke nogen, der sagde noget til det.

JEG VIDSTE OG VED, at hun ikke sagde det på en ond måde. Det er kun en trist realitet, at vil alle sammen ved, at hun ikke er den eneste, der har den tankegang. Sandheden er, at vi bor i et samfund, hvor folk tror, at man ikke kan være med til en fest uden at drikke, at man ikke kan have det sjovt, hvis man ikke drikker.

Hvorfor er det, at alle de rusmidler er blevet så populære i det danske samfund og blandt unge? Jeg har kun boet tre år i Danmark, som mit sprog nok har afsløret. Der er stadig så meget, jeg ikke ved. Et af de største spørgsmål for mig er, hvorfor mine jævnaldrende har lyst til at blive så fulde og bruge så mange penge på noget, som de ikke vil huske den næste dag, eller de vil fortryde på grund af de så berømte tømmermænd. Men hvad ved jeg, når jeg aldrig har prøvet at være fuld før.

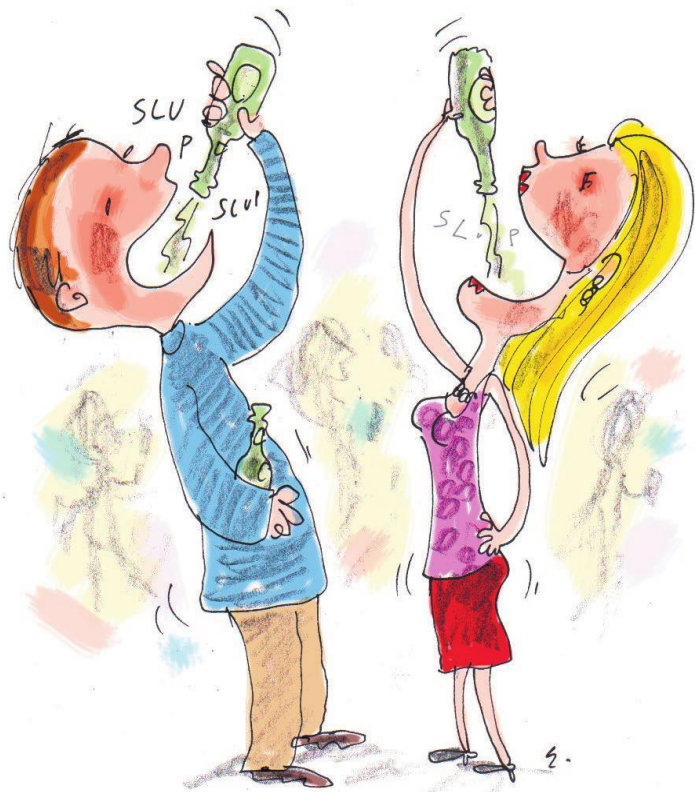
I det danske samfund vil man sige, at det er underligt, at en 19-årig pige aldrig har været fuld, men når man får at vide, at man er muslim, er det måske alligevel ikke så mærkeligt, og så forstår man det. Men hvis jeg nu ikke var muslim og bare ikke havde lyst til at drikke, er jeg sikker på, at folk vil kigge underligt på mig.

DEN ANDEN DAG LÆSTE JEG I EN ARTIKEL om "de ni faser af at være fuld". Jeg var nysgerrig efter at få at vide, hvordan det føltes at være fuld. Jeg har set unge fulde mennesker før, hvordan de næsten ikke kan gå, eller hvordan de kaster op, eller hvordan de lige pludselig bliver så søde, at de får behov for at fortælle dig, hvor god du er.

Faseme i artiklen overraskede mig ikke. En af faserne var, at på et tidspunkt, når man er fuld til en fest, bliver alle dem fra festen til dine nye bedste venner. Der fremkommer denne lyst til at fortælle dem din historie, du får din ny bedste vens nummer, går på toiletet og glemmer alt om dem. Så simpelt, så kort, så trist.

Jeg kan ikke se mig selv fuld. Hvis jeg ikke var muslim, vil jeg stadig ikke have lyst til at drikke mig fuld. Jeg vil ikke drikke mig fuld, ikke fordi det er usundt, eller fordi jeg næste dag vil jeg skulle komme til at opleve tømmermændene. Jeg vil ikke drikke, fordi jeg gerne vil være mig selv. Jeg har ikke lyst til at gå rundt og ikke vide, hvad jeg laver eller vide, hvad jeg siger. Jeg vil gerne have det sjovt, mens jeg er mig selv. Jeg vil gerne have det sjovt i virkeligheden og ikke i en "verden", hvor alt bliver uklart og sløret.

JEG KAN STADIG IKKE FORSTÅ, hvorfor det er, at man sammenligner en god fest med alkohol. Sandheden er, at i festerne er det ikke kun alkohol, der er involveret,

for der er flere rusmidler, der bliver inviteret til disse fester. Til festerne kan man altid finde rygerne samlet i en blok, både fastrygerne og festrøgere, som kan være lidt hyklere og ikke ved, at det kan være farligt at være festrøger.

Man kan selvfølgelig også finde de ulovlige stoffer, som banker på døren.

HVIS DER ER EN TING, vi mennesker har til fælles, er det, at vi alle sammen ønsker at være lykkelige, og det er det, man skaber med alle de rusmidler. For nogle få timer, alkohol, marihuana og hash skaber en meget reel falsk følelse af

lykke. Så det er den eneste logik, jeg finder i, hvorfor man drikker sig fuld.

Kan man ikke få den lykke uden at drikke? Og hvorfor har det noget at gøre med, at man ikke bliver inviteret, hvis man ikke drikker? Hvorfor er det vigtigt, at rusmidler skal være med til fester for at have det sjovt?

Jeg skriver ikke for at sige, at man ikke skal drikke. Jeg skriver, fordi jeg synes, at man skal kunne begynde at overveje begrebet "sjovt". Man skal ikke stå i den situation, hvor man sidder på en cafe og ikke bliver inviteret, fordi det er normalt at sige at: "Det giver ikke nogen mening" at blive inviteret, når man ikke drikker.

Film og bøger om hash

"Midt om natten" af Kim Larsen, Erik Balling, Henning Bahs, Claus Loof, Erik Balling (2003)

De to barndomsvenner Arnold og Benny bosætter sig i den lille fristad Haveeje. Både deres idealer og kammeratskab kommer på en prøve, da Haveeje trues af borgerlige politikere og en rockerbande. Kultfilmen viser, hvordan et forholdsvis uskyldigt hashforbrug i ungdomsårene kan eskalere med alvorlige konsekvenser.

"Nordkraft" af Jakob Ejersbo (2007)

Fortælling fra narkomiljøet i Ålborg i første halvdel af halvfemserne, hvor en række skæbner følges på deres vej mod bunden. Håndterer blandt andet problematikken i at være kæreste med en misbruger.

"Søllerød blues" af Morten Hansen (2000)

16-årige Vasco og hans kammerater Marco og Vitus flipper helt ud i hash og sprut det sidste halve år i folkeskolen. Ved siden af tågerne søger de identitet i digtning, kærlighed og syret musik. Finder de den?

"Pot og pis" af Anders Topp Thomsen (2015)

En virkelig, virkelig sjov bog, om en hel masse usandsynlige uheld, som kulminerer med ret heldige udfald. Det er en drengerøvsroman med masser af plat humor, dameproblemer og vilde action-scener.

"Smilenes land" af Kim Michael Alberg (2004)

Da en ung dansk kvinde bliver taget i tolden i Bangkok lufthavn med en kuffert med en stor mængde hash, starter et mareridt. Hendes far og en ambassadesekretær arbejder på at få hende løsladt, men efterforskningen viser sig at være farlig og fører fra mafiaen i Thailand til narkobaronernes forbindelser i Danmark.

"Ud og vende" af Merete Pryds Helle (2010)

15-årige Sofie er skilsmissebarn og lever et moderne familieliv med sammenbragte familier. Moren er kæreste med Hans, som har datteren Maja. Maja er jævnaldrende med Sofie og er superirriterende. Faren er kæreste med Tilde. Midt i virvaret prøver Sofie at ryge hash. Det føles dejligt når det hele bliver for meget på hjemmefronten. Men så kommer der et tidspunkt hvor hash ikke længere er tilstrækkeligt, og der skal stærkere sager til.

"Alle ryger" af Søren Lyng (2004)

Historier om de problemer som nogle unge har haft i forbindelse med euforiserende stoffer. Bl.a. om afhængighed, psykisk sygdom, dødsfald blandt vennerne og kriminalitet.

"Smugler: Fra hippie til hash-bagmand" af Sten Lundager, Nana Askov (2017)

Smugleren Sten Lundager (f. 1947) fortæller om livet som hashsmugler og kriminel i 1970'erne og 1980'erne.

“Jeg hader, når nogen fløjter” af Jacob Riewe (2017)

Oliver og hans mor taler ikke sammen, de skændes. Om alt og intet. Oliver ryger hash og drikker for at flygte fra kedsomheden og ensomheden

“Sus” af Jonas T. Bengtsson (2017)

Sus er 19 år, ligner en 12-årig og bor i en social ghetto. Hun hader sin far, ryger sine daglige joints og begynder at sælge hash for at kunne købe en pistol. Men så er der lige katten, Adrian i kørestolen og den nye fyr i blokken.

“Basker” af Ejler Nyhavn (2015)

En beretning om et liv som hjemløs på randen af samfundet. Et liv med masser af øl, litteratur, jazz, hash og problemer med det kommunale system.

“Til døden os skiller” af Kit A. Rasmussen (2017)

Unge Nick har nogenlunde styr på livet. Arbejde på værkstedet, byture med vennerne, ikke for meget hash og løs aftale med Emma om sex. Men så møder han Isabelle og alt bliver anderledes.